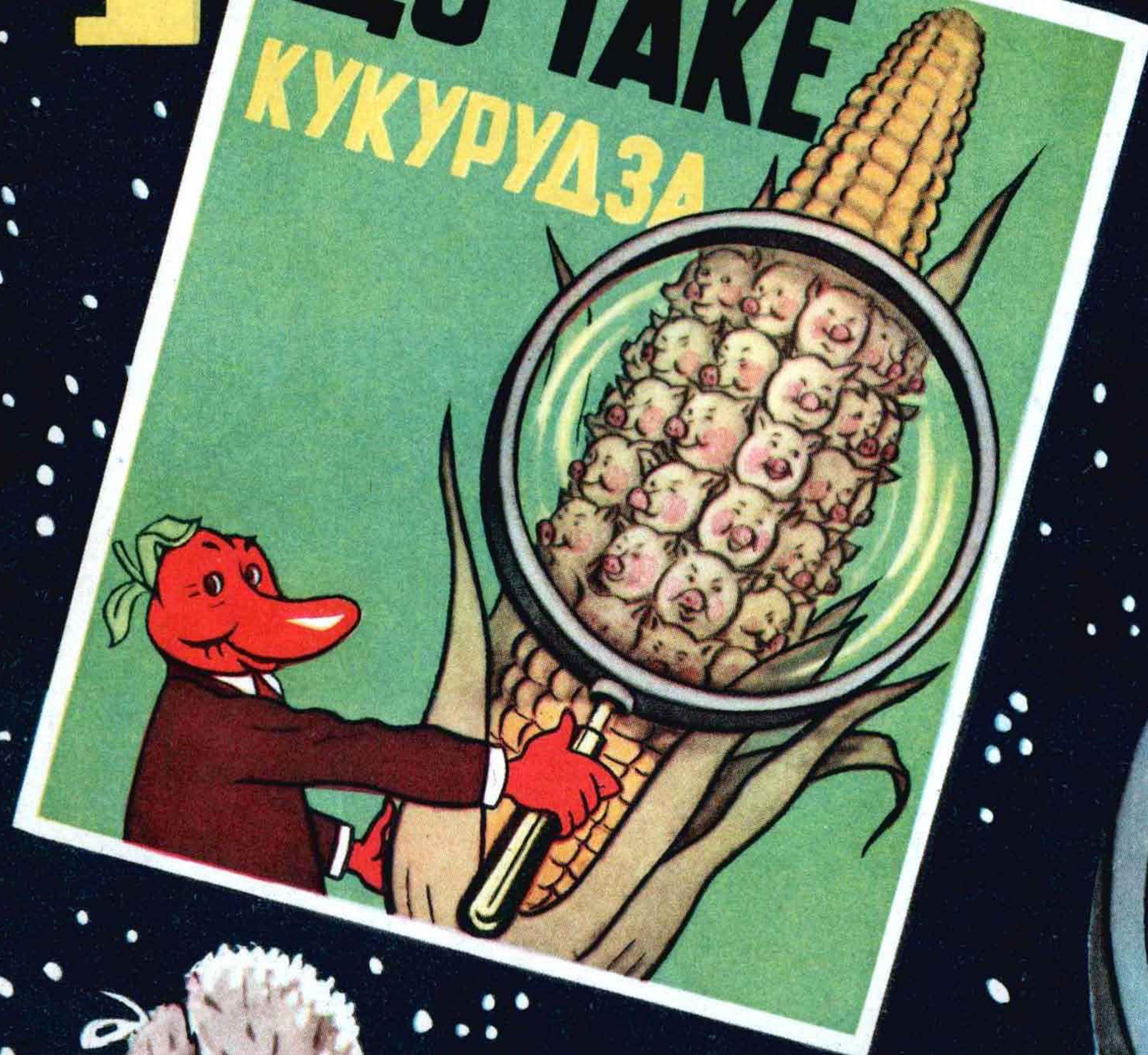

ПЕРЦЬ

ЩО ТАКЕ
КУКУРУДЗА

...І ЩО
з кею
трапляється,
как вона на зиму
в нас лишається.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Здоровенкі були, вельмишановні товариші!

З Новим роком, з новим щастям! Красненько даруйте мені, що з таким запізненням шлю вам свої новорічні привіти, та не моя в тому вина. 31 грудня рано-пораненьку подався я на Черкаси, щоб першим широ поручкати-ся з усіма черкаськими керівниками й сердечно повітати з наступаючим 1957 роком. Але не повезло мені — заблудився у кукурудзі, що, мов той ліс, стояла навкруги, снігом припорошена, морозом прибита. Блудив, блудив, уже й вечоріти почало, а я ніяк з кукурудзи не вилуптається. Спасибі, зустрів дідка-мисливця. «Як на Черкаси відватись!». «Е, — каже дідок, — дуже вже великий гак вліво зробили. Отак беріть курс на оті поля кукурудзи й в акурат на Полтаву й втрапите».

Здоровенкі БУЛИ!

Лист керівникам

Черкаської, Полтавської і Дніпропетровської областей.

Поспішаю вже полтавською кукурудзою. «Не пощастило, — міркую, — привітати черкасців, то поздоровлю хоч полтавців». Уже й стемніло, уже й північ наближається, а Полтави не бачу, а кукурудзі кінця й краю не видно. Десь уже опівночі вибрався на битий шлях, а тут машина мчить. Підняв руку — машина стала. «Чия кукурудза!» — питаю. «Дніпропетровська», — відповідає голос з машини. «А багато її ще тут не зібрано!», «Та, мать, гектарів ти-

сячі три з гаком буде». «Чому ж вона досі в полі стоїть!». «А ви в області спітайте, там дуже поінформовані товариші сидять, вони вам і скажуть».

Не вдалося мені привітати і дніпропетровських обласних керівників. І я повернув на Київ, невеселу думу по дорозі думаючи.

І пригадався мені малюнок, уміщений на обкладинці «Перця» півтора року тому — «Що таке кукурудза!». Погляньте, дорогі товариші черкасці, полтавці

й дніпропетровці, на продукцію — бачите, які симпатичні свинячі мордочки з качана повиткалися! Але це тоді, коли кукурудза своєчасно зібрана, по-хазяйськи використана. А що ж таке кукурудза незібрана, я вас питаю? Ду-маю, що другий малюнок дуже красномовно на це запитання відповідає.

Бачите, яка метаморфоза з кукурудзою трапляється, коли вона на зиму в полі лишається! Що там не кажіть, але це вже не кукурудза, це вже не симпатичні свинячі мордочки, а, вибачте на слові, дуля з маком. Може, оце мое наочне порівняння здасться декому з товаришів занадто фігулярним і дешо грубуватим, але це правда. Запевняю од усього серця. Від вашого ПЕРЦЯ.

На XVI Олімпійських іграх у Мельбурні наш земляк бігун Володимир Куз одержав дві золоті медалі.

ДАЛЕКО ЗАЙЦЕВІ ДО КУЦА

РАНО-ВРАНЦІ у глибокій ямі золотистий Карась зустрів сріблясту Пліточку.

— З Новим роком, з новим щастям! — ласково промовив Карась.

— Не щастя, а трясця! — запищала у відповідь Пліточка.

— Що з тобою, сестрице? Чого ти хвилюєшся? — співчутливо запитав Карась.

— Голівонька моя болить, голівонька моя тріщить, — жалібно сказала Пліточка.

— Догадався! — вигукнув Карась. — Видно, вчора, зустрічаючи Новий рік, випила зайвого.

— Ой, випила, — застогнала Пліточка, ледве ворушачи хвостиком. — Так випила, що на дні з черепашками лежатиму. Не жити мені більше на цьому світі, не плавати у бистрих водах!

Та й заголосила на всю ріку Збруч. Так заплакала, що в Карася мороз поза шкірою пішов. Закрутися він коло Пліточки:

— Заспокойся, сестро, не лий гірких сліз, а розкажи толком, що з тобою?

— Отруїли! — у розpacі вигукнула Плітка.

— Хто?! — скрикнув Карась. — Мабуть, щука-лиходійка?

РИБЯЧА БЕСІДА

— Ха-ха-ха! — почулося збоку. — Недарма сказано: карась ідеаліст...

До Карася і Пліточки підплів старий дзеркальний Короп.

— Молодий чоловіче! — звернувся він до Карася. — Щуці не до злих витівок. Вона сама кисневу подушку шукає... Я вам розповім про справжніх отруйників.

І старий, мудрий Короп почав:

— Гай, гай, яка то славна ріка Збруч колись була. Раювала в ній риба. Вода чиста, свіжа, їжа смачна, поживна. Добре нам жилося, аж поки Волочиський цукрозавод не почав спускати у річку шкідливу воду. Прийшла тоді нам загибель. Улітку ще так-сяк вертишся, а восени, як починає працювати завод, — помирай! Помирай, бо нема чим дихати. От і цього сезону — скільки вже риби загинуло, скільки щодня гине. Навіть раки з горя свистіти почали.

— Що той Карась знає? — тихо схлипуючи, сказала Пліточка.

— Йому що? Залізе в муляку та й спить.

— Добре розсудила, — ехидно сказав Карась. — Залізе в муляку... То колись був мул, а тепер... Не забувай, що в отруйній воді, яку завод випускає, багато вапна. А воно ж на дно сідає. Тепер поспиш! Ліг я одного разу, а вранці сам себе не впізнав — білий, як слимак, бо вся моя позолота облізла.

— Що вже про нас бідних говорити, — знову встрияла у розмову Пліточка. — Здоровенний віл, напившись якоюсь води із Збруча, три дні на березі ревів. Сама чула.

— Ну, нехай нашого голосу не чують, — продовжував Короп, — бо думають, що ми німі. Але ж самі люди про цей розбій говорять. На лівому березі Збруча хмельничани, а на правому тернопільці, всі в один голос просять припинити неподобство. І хоч би тобі що.

Короп поворувив зябрами, помовчав хвилину і знову почав:

— Подумати тільки! На Волочиському цукрозаводі є відстійники для шкідливої води — їх лише відремонтувати треба. Але ж директор заводу Шендлер каже, що ремонт і використання відстійників вплине на собівартість цукру. Йому головне *собі*, а про ту шкоду, яку він робить *усім*, — думки нема. А його начальники теж, як води в рот набрали. О, люди, люди!..

— Оцію водою, в якій ми гінемо, та почастувати б отого Шендлера, — сказала Пліточка, пускаючи останню сльозу. — Нехай би скуштував!

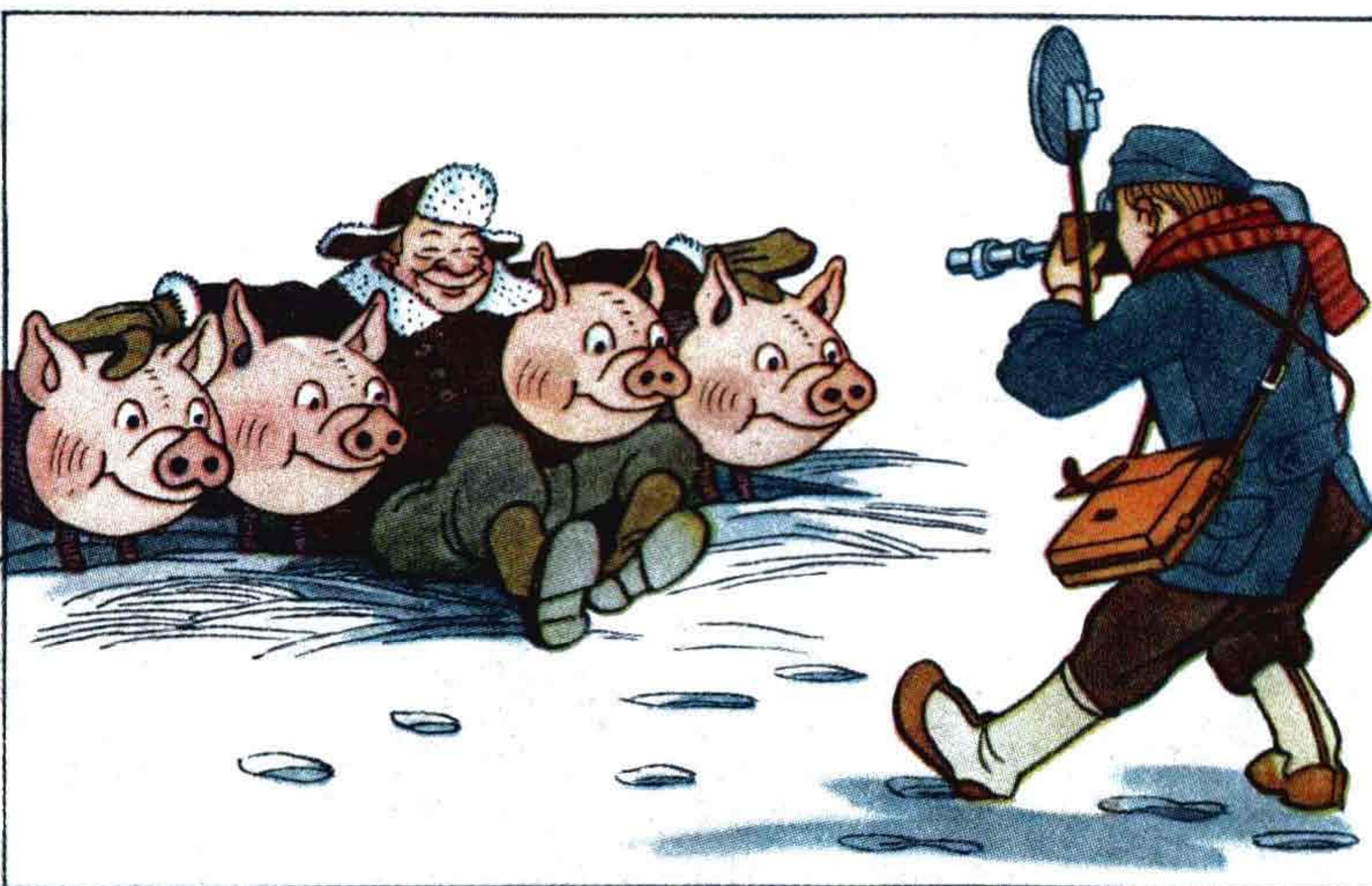
* * *

Їй-єй, срібляста Пліточка добру раду радить. Справді, якби директорам цукрових, шкіряних та інших заводів, які в річки та ставки отруйну воду випускають, та піднести по доброму келиху такого напою. У перший день Нового року! На похмілля!

Може б, після цього вони до пам'яті прийшли та народне добро берегли.

Л. ГРОХА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ВИНАХІДЛИВИЙ ОКОЗАМИЛЮАЧ.

ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ...

Той день — 21 травня 1956 року — Олекса Филимонович Олійник надовго запам'ятає, бо того дня він прочитав наказ № 160, в якому говорилося, що його, Олійника О. Ф. — диспетчера Ямпільської МТС, звільнено з роботи за власним бажанням.

Олійникові здалося, що він спить і йому сниться неприємний сон. Ущипнувши правою рукою ліву, він переконався, що все це сумна дійсність, і пішов до директора МТС т. Будняка.

Відбулася коротенька розмова.

Олійник. Товаришу Будняк! Я дуже здивований. Я не просив вас звільнити мене з роботи.

Будняк. Не просили? А я пішов вам назустріч.

Олійник. Але ж я не писав вам заяви.

Будняк. А навіщо її писати, навіщо папір псувати?

Олійник. Але ж у мене нема бажання залишати роботу.

Будняк. Звідки вам знати ваші бажання? Мені збоку видніше. Ви вільні. Ви звільнені.

Почав Олійник добиватися, щоб його поновили на попередній роботі. До чого ж складна, затяжна і морохлива справа вийшла!

Оце напише Олійник скаргу чи то до якоїсь ямпільської районної, чи до вінницької обласної організації. Організація запитує директора Будняка, по якій такі причині звільнено Олійника з роботи. А Будняк відписує: «Олійник працював диспетчером тимчасово».

Адже ніхто не знає, що в архіві МТС є наказ № 90 від 9 квітня 1954 року, яким і було призначено Олійника диспетчером. Там не сказано, що тимчасово.

— А де ж тут корінь? — спитає читач.

Корінь на поверхні. На місце сумлінного працівника, інваліда II групи Олійника О. Ф. поставлено Коваль Валентину Василівну — дружину головного механіка МТС Кovalя В. С.

Безперечно, директор МТС має свої певні права. Але ж нікому не дано права порушувати трудове законодавство. Навіть такому самовпевненному директорові, як Будняк.

— Питаєте, чи є в мене мати? Десять є старенька! Чому не допомагаю їй? А я завжди готовий... Чи не підкажете мені її адреси?..

СТРАШНИЙ СОН БЕЗГОСПОДАРНИКА

Мал. С. САМУМА

БІДНА ГОЛІВОНЬКА

Трапилося саме те, що часто трапляється з двигунами Мелітопольського заводу ім. 30-річчя ВЛКСМ: лопнула голівка циліндра. Коли б вона лопнула хоч через два-три роки після того, як двигун купили. А то двигун прожив якихось сто годин і дух випустив. Пропала його бідна голівонька...

Це було на початку 1956 року. Тоді ще не закінчився гарантійний строк роботи двигуна, і його власник, колгосп «Прогрес», Дзержинського району на Житомирщині, листом попросив директора заводу ім. 30-річчя ВЛКСМ вислати нову деталь.

Попросив... А того в колгоспі ніхто й не знав, що просьбами директора завodu т. Пономаренка не вільмеш. Уже настав новий, 1957 рік, а головки до двигуна колгосп і досі не одержав.

Уже про цю головку писав, і не раз, директорові Мелітопольського заводу і Головсільпостач, але зрушити справу з місця і йому не під силу.

Картопля: — Так отак ти бережеш честь моого мундира?!!

ЧУДЕСА ГРИМУ, або...

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

...коли баба стає дівкою, а дівка бабою.

ЯК ВІДОМО, дати бувають визначні. Але бувають і сумно-смішні. Посудіть самі.

Дев'ять років минуло з того часу, як в Узині (на Київщині) почали будувати баню. Будували баню, а вийшла електростанція.

— Спасибі за електрику, — сказали жителі райцентра. — А з банею можемо вдруге підождати.

І по сьогодні ждуть, бо баня будується, як мокре горить.

Узинці миються в ночвах. Не нахваляться вони цією чудовою санітарно-гігієнічною установкою. Головне, що вона завжди під рукою.

А от керівникам узинських районних органі-

ДАТИ ВИЗНАЧНІ

заций повезло. Вони вже добре попарились на численних засіданнях, де йшла мова про будівництво бані. Тепер нехай самі скажуть, коли вони після тієї парні митися будуть.

* * *

І знову ж таки дев'ять років минуло з того часу, як почали будувати клуб у селі Кривчани, Староушицького району, Хмельницької області.

Що зроблено за такий значний відрізок часу? Виведено стіни...

Будівництво здійснює «контора» в складі завідуючого клубом Чорпіти В. І. та секретаря сільради Саракхмана Є. Ф. Клуб вони будують за власним проектом: гроши пропивають, матеріали розбазарюють.

Проекту постанови райвиконкому про цих розбудівельників поки що не написано.

* * *

Своєрідний ювілей відзначили мешканці Словечно, Житомирської області. Там уже п'ять років будується районний Будинок культури.

Цих казкових темпів добилася Коростенська будконтора, якою керує т. Падальян. Він ви-

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

НА ПІДПІС.

користовує найновішу техніку, а саме: телефон, з допомогою якого весь час намагається прискорити будівництво. Але ж консервативний виконроб Назарчук не розуміє нового і на всі телефонні накази чхає та все робить (точніше — нічого не робить) по-своєму.

* * *

Минуло сім років з того часу, як у Лисянці на Черкащині почали будувати лікарню. Витративши понад 600 тисяч карбованців, будівельники такого наростили, що і свої люди, і приїжджі жахаються. Фундамент і стіни лікарні потріскались, дах зогнiv — ось-ось впаде.

До новозбудованих руїн іноді заглядають районні, а часом і обласні керівники. «Очі б наші цього не бачили!» — кожного разу вигукують вони.

І відвідують очі від пам'ятника безголів'я.

* * *

З лисянцями змагаються комишнянці. У Комишні, Полтавської області, вісім років тому теж почали будувати лікарню, та й досі не закінчили.

Пишуть до редакції комишнянці: «Грошей на будівництво нашої лікарні уже витрачено добрий мільйон, а лікарі працюють в неможливих умовах, бо нема в нас рентгенкабінету, хірургічного кабінету, дитячого та інших кабінетів».

Дивні люди! Зате є хороші кабінети у керівників Полтавського облбудтресту та обласного відділу охорони здоров'я.

Щоправда, хороших ліків у тих кабінетах нема. А вони там дуже потрібні.

* * *

Три роки будується Хмельницька МТС, а кінця-краю будівництву не видно. А як же його побачиш: зимою вітер подув — новозбудований гараж розвалився; весною вода пішла — гурожиток розповзатися почав.

А от десятки приватних будинків у Хмельницькому стоять міцно. Збудовані вони з матеріалів, які розбазарил виконроб, що дуже часто мінялися на будівництві МТС. Особливо відзначився виконроб-пройдисвіт Ждановський. Гроші розтратив, багато матеріалу розпродав та й зник, як марево...

За три роки з Вінниці до МТС приїжджало тридцять комісій. Вони обстежували, обурювались, акти писали і обіцяли вивести все на чисту воду.

* * *

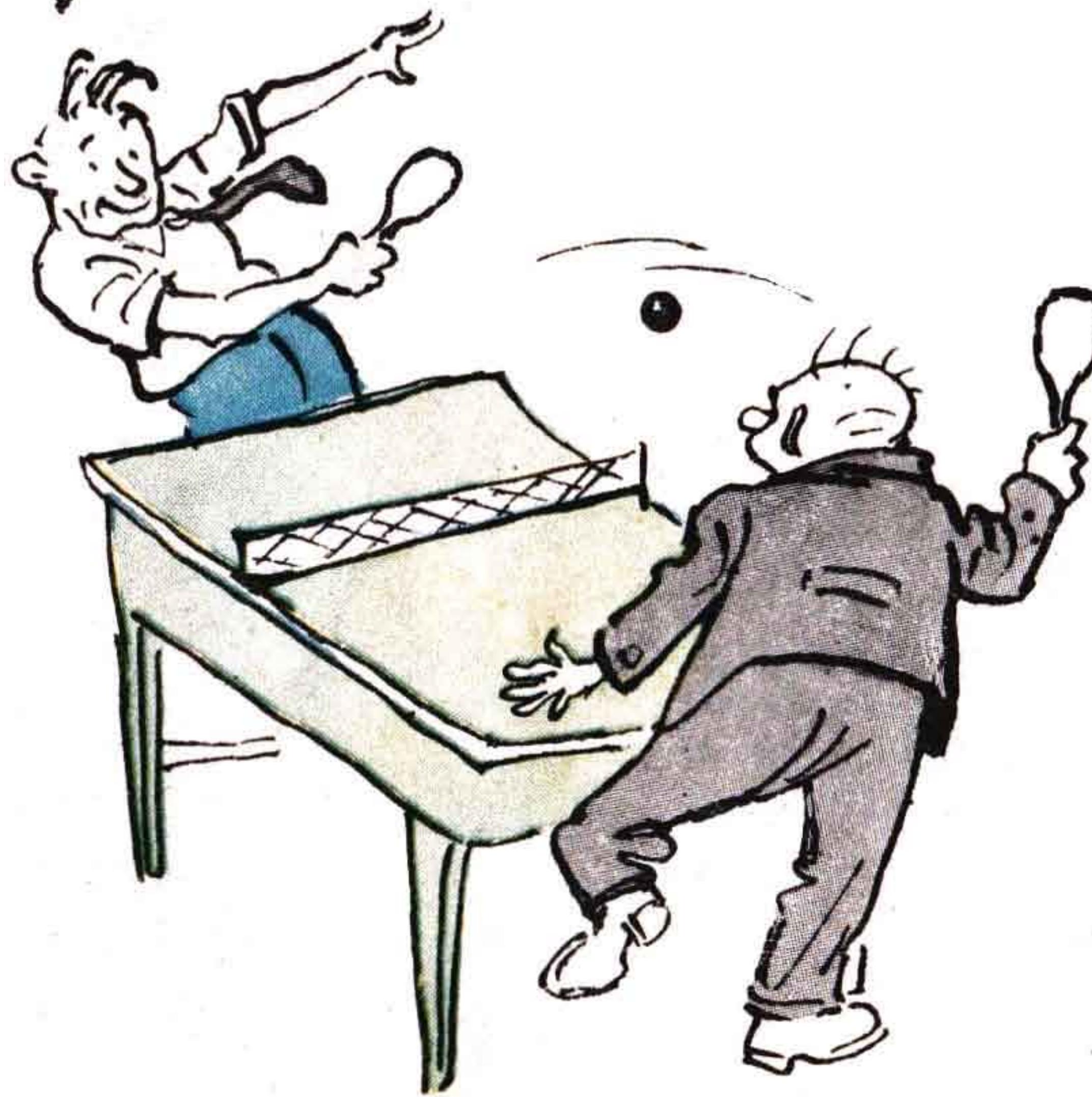
Отакі наші визначні дати.

І треба було б за них кому слід добряче дати!

Л. ПРОКОПЧУК.

Квартири і квартиранти

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Був я оце недавно в театрі і хочу поділитися з вами своїми враженнями. Дуже в мене їх багато. Мушу сказати, що ще жоден театр не справив на мене такого сильного враження. Я навіть не знаю, з чого й почати, з якого боку приступити. От, скажімо, така історія.

Зайшов якось до мене знайомий — відповідальний працівник Міністерства м'ясної і молочної промисловості.

— Чув, — каже, — Перче, яку корисну справу робить зараз наша Київська міськрада? Вона виявляє зайвину площі в адміністративних будинках, переселює туди організації, що позаймали житлові будинки, а звільнену площу передає під квартири. Правда, хороша справа?

— Звичайно, хороша. Хто може заперечити проти такого розумного і корисного заходу!

— Так от, і наше міністерство внесло свій вклад до цієї справи. Працювали ми раніше у житловому будинку на вулиці Ветрова, 17. Разом із міністерством у цьому ж будинку містилися підвідомчі нам «Укрголовпостач», «Укрголовмаслопром» і республіканська збудова контора. І уяві собі, нікому тісно не було! Потім відбулася реорганізація, скорочення, ще одна реорганізація. Ми з цієї вулиці виїхали, а згодом знову повернулися, але — вже без трьох наших колишніх сусідів.

Було нам і раніше не тісно, а тепер стало її зовсім розкішно.

Але тут міськрада цей житловий будинок забрала, передала його під квартири, а нас переселила до приміщення колишнього Міністерства паперової промисловості.

— Потіснила, значить?

— Ще ї як потіснила! От зайди подивись...

Пішов. Подивився. І ось що побачив.

Побачив свіжі сліди — на стінах, на підлозі, на стелі.

— Що це? — питав.

— Сліди перебудови, — відповідають працівники міністерства. — Ось, будь ласка, тут було чотири кімнати, а тепер, як бачиш, один кабінет. Сто двадцять квадратних метрів! Цей кабінет возвідив для

себе т. Голота, коли ще міністром був. Він же тут і зал на 250 місць спорудив, щоб ніхто не смів закинути міністерству, нібіто в нього велика зайвина площі. З тих же стратегічних міркувань він подбав і про те, щоб кожен п'ятий працівник міністерства мав свій персональний кабінет.

— Але ж тепер т. Голота не міністр, а заступник міністра.

— Ну, то що?.. Він і на новому місці про свій авторитет не забув. Інші заступники мають одну приймальню на двох, а т. Голота спеціально пробив стіну, щоб при своєму кабінеті мати її свою персональну приймальню.

Оце так потіснили! — подумав я, виходячи з Міністерства м'ясної і молочної промисловості... — Тепер і сусідів у міністерства нема, а площа збільшилася майже вп'ятеро.

А що спільного у цієї історії з театром і театральними враженнями? — можуть спитати читачі.

А от що: коли я виходив з міністерства, мені один тамтешній чоловік сказав:

— Од нас тобі, Перче, одна дорога — до «Ушосдору». Він, діречі, тут за рогом, на вулиці Репіна.

В «Ушосдорі» саме була перерва на обід.

На першому поверсі, у просторому фойє група працівників, оточена болільниками, азартно грала в «лінг-понг». У цей час сталася така пригода. Повз гравців проходив бухгалтер з горою папок. Один гравець розмахнувся

ракеткою, зачепив папки, і всі воно полетіли на підлогу.

— От бісова тіснота! — розсердився бухгалтер. — Мало вам місця в залі?

Навколо засміялися.

— Нам і тут просторо. А кому тісно, хайходить через зал.

І справді. Тут, крім просторого залу, є ще не менш просторі фойє на горішніх поверхах. А кабінети, кабінети тут які! У цій «бісовій тісноті» могло б залюбки розміститися все Міністерство автотранспорту і шосейних шляхів, якому підпорядкований «Ушосдор».

Та, власне, міністерству тут і робити нічого. У нього своєї площи вистачає. Потіснившись, воно могло б у себе не один, а п'ять «Ушосдорів» розмістити. І коли б міністр т. Довгаль зробив це, то багатоквартирний будинок, де розташувався «Ушосдор», можна було б передати у житловий фонд міста. Так, як це, приміром, зробило Міністерство радгospів, вибравши ще рік тому з житлового будинку.

— А ти, Перче, певен, що воно вибралося? — поцікавились ушосдорівці.

— Більш ніж певен. Було ж рішення уряду. У тому будинку, мабуть, давно вже люди живуть.

— А ти піди подивись, як вони там живуть, і нам розкажи.

Каюсь, розповідати нема про що. Був я там. Як сиділо міністерство в тому будинку, так і досі сидить. Видно, міністр радгospів т. Коваль постанову про звільнення будинку одержав, прочитав, але...

Але чую, що читачі знову допитуються: де ж театр? Де ж обіцяні театральні враження?

А ми до них уже підходимо. От тільки на хвилину спустимся до шахтарів.

Не думайте, що я збираюся на Донбас. Ні, це тут, недалеко, по сусідству з центральним Київським універмагом. Самі, мабуть, не раз читали вивіску «Укрдіпрошахтпроект».

Діречі, недалеко від цих шахтарів, під самою Черепановою горою трудяться ще й гірники з «Укрбурвугілля».

Щось, правда, не чути, щоб у Києві або на його околицях видобувалося вугілля. Шахти, звичайно, на Україні є, але там, де вони є, там немає ні «Укрдіпрошахтпроекту», ні «Укрбурвугілля». А їм би не завадило там бути. І не в командировках, на які щороку витрачаються сотні тисяч карбованців, а постійно! Тоді б великі приміщення, які займають у Києві ці організації, можна було б використати для збільшення житлового фонду.

Перебралися б столичні шахтарі на шахти, тоді, можливо, дивлячись на них, потяглися б із столицею і Гірничим технікумом, і «Рибпроект», а слідом за ними і «Торфотрест».

Хто знає, може б, і «Сільтрест» скаменувся і подався б туди, де сіль добувають. У Києві, на Глибочиці, де цей трест займає житловий будинок, соляних родовищ начебто не було й немає.

Кажу — може... Але...

Але близче до діла, до театру і до театральних вражень.

Так от, був я недавно в театрі на площі Калініна...

Невже ви не чули, що в Києві на площі Калініна є театр?

І я не чув, аж поки не навідався до Міністерства промисловості продовольчих товарів.

Там і досі красується у своєму непорушному вигляді багато разів оспіваний у фейлетонах кабінет міністра т. Рудницького. Нічого собі кабінет! Двом автомашинам у ньому сяк-так розминутися можна.

Та що цей кабінет у порівнянні з залом, де засідає колегія?

А що той зал у порівнянні з власним театром міністерства?

Який це чудовий театр! Двоповерховий. На чотириста місць. З галереєю. З фойє. П'ятсот дев'яносто п'ять квадратних метрів! Але...

Але навіщо міністерству ще й театр? — спитаєте ви.

Я й сам думаю: навіщо?

— Ми тут іноді кіно крутимо, — пояснили мені. — Крім того, нашим театром весь Київ користується. Кому треба провести якусь нараду чи засідання, — той до нас звертається.

А проте і кіномеханік, який інколи крутить кіно, й організації, які часом тут засідають, теж, мабуть, вважають, що міністерству такий «театр» ні до чого. А коли б цей театр перебудувати та ущільнити не в міру просторі кабінети, то під дахом Міністерства промисловості продовольчих товарів могли б знайти пристойний притулок і «Укрпромбуд», і «Укрсадовінтрест», і «Укрголовпиво», і ряд інших непроханих квартирантів, які ще й понині містяться в житлових будинках.

І взагалі — скільки житлової площи звільнилося б таким чином, якби керівники окремих організацій виходили не із своїх вузьких, дрібних, а із загальнодержавних інтересів?

Скільки нових квартир одержали б жителі столиці, якби деякі заповзяті адміністратори, що люблять влаштовуватися в канцеляріях з шиком, та по-тіснилися місцем...

Правда, є ще такі керівники, які досі вважають, що місце прикрашає людину.

Авторитетно можу заявiti, що вони глибоко помиляються...

Записки опублікували
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
Ол. ГРОМОВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є в нашему Путільському районі комбінат комунальних підприємств, а в ньому директор Кричун І. І. Він часто каже:

— Були б асигнування, а комбінат себе показав!

І справді, комбінат показує таке, що люди за голову беруться.

Поставлять паркан. Од сили вартий він 200 крб., а комбінат бере за нього 800 крб. Місток, перекинутй через квіт, вартий 300 крб., а беруть за нього 2.500 крб.!

Передачалося асфальтувати в райцентрі тротуари. На це було виділено 33 тисячі крб. Гроші пішли, як каже Кричун, «на інші біжучі витрати», а по тротуарах не тільки бігати, а ходити неможливо — такі там баюри.

Торік на благоустрій райцентру було асигнувано 80 тисяч крб., але ж нікого блага життєлі райцентру не відчулі.

Ти знаєш, Перче, що є люди, які з муhi слово роблять. А от Кричун — які асигнування йому не дай, із слова лише муhi зробить.

Н. ПРОКОПЕНКО.

Чернівецька область.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

«УМІЛЬЦІ»

«В добрую голову сто рук». Так отзывається народ об умельцах, людях пытливого ума»...

Такою приказкою починається стаття «Ізобретатель Анатолий Скрипник», надрукована в красноармійській районеті «Новий Донбас» (№ 126).

Про статтю скажемо коротко: у ній є дуже хороша думка, і всі оті думки крадені, безсороно списані з різних статей газети «Труд».

Підпису під статтею нема, вона, так би мовити, редакційна...

Що й казати, є в редакції газети спрітні «умільці»: дай тільки їм «Труд», — все перепруть...

ТЕОРІЯ І СОКИРА

Урок в семирічній школі села Хутірського, Оболонського району на Полтавщині. Директор школи т. Мороз розповідає учням:

— Так от, діти, ми з вами з'ясували, які бувають шкідники садів. Треба нещадно боротися з цими шкідниками, треба... Хто це гупає?.. Хто це гупає, птаю?

— Ваша дружина. Он — за вікном...

За вікном — сад. Великий вишневий сад, вирощений багато років тому колишніми учнями цієї ж школи. А в тому саду дружина директора школи т. Мороза рубає вишні.

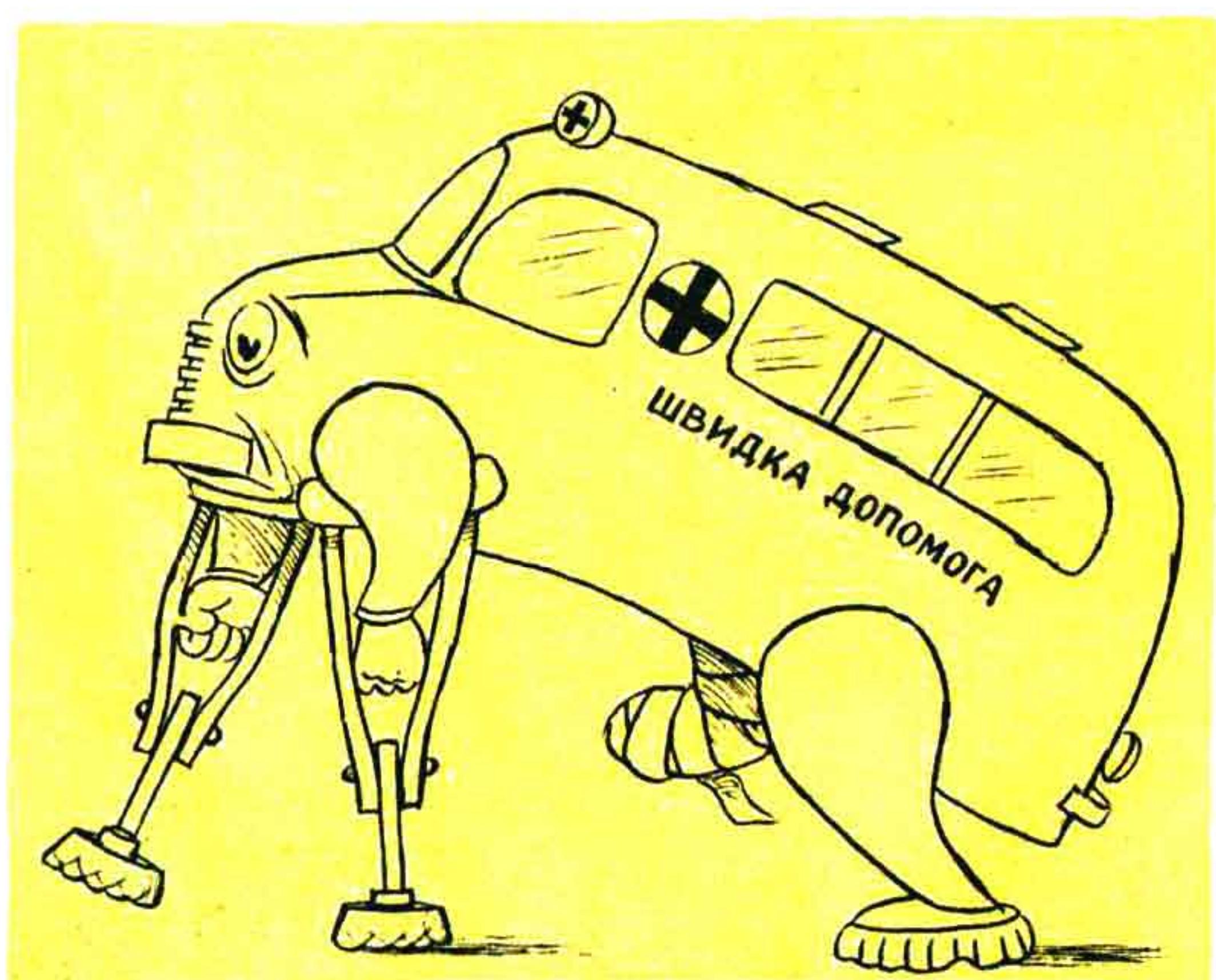
— Я їй зараз покажу, як рубати! — кричить директор і вибігає в сад. Схопив сокиру. Розмахнувся. Хекнув. Ще раз розмахнувся і — вишні як не було.

Потім повернув до другого, третього, четвертого. Р-раз, р-раз і готово!.. На тому місці, де був сад, стирчать тепер самі пеньки...

— Отак треба! — каже директор, передаючи сокиру дружині, а сам повертається до класу.

— Так на чому ми зупинилися? На шкідниках садів? Так от, діти, з цими шкідниками треба боротися, нещадно боротися...

Правильно! І ми такої ж думки!

Карета швидкої допомоги поспішає на виклик.

У деяких районах машини швидкої допомоги в поганому стані.

Малюнок читача Перця Т. Щегодського (Козятин).

Павло ОПАНASEНКО

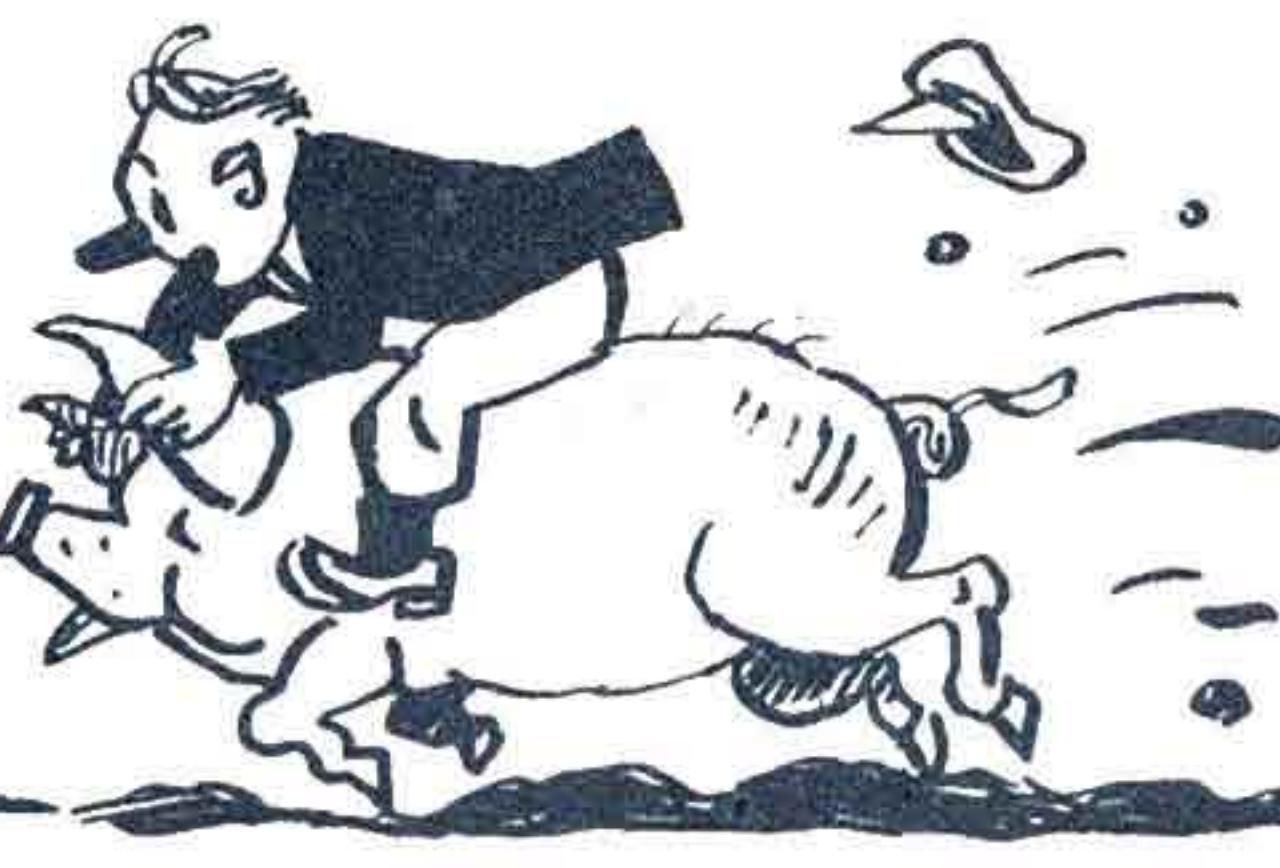
ПІСНІ ПІД БАНДУРУ

Зоотехнік наш Петрусь
Після чарки споткнувся,
Опинився на свині,
Що лежала у багні.

Дременула лъха риссю,
Хоч за вуха їй берися.
Налякала Петруся:
Верещав, як порося.

Не в порядку лікування
Він приняв холодну ванну,
Як зробив сліпий політ
У калюжу через пліт.

Після того молодчина
Курс узяв на медицину:
За рецептами кумась
Він ковта колісну мазь.

Як на цю пригоду зважить,
То недаром люди кажуть,
Що п'яніця і свиня —
Це однакові звання.

ТХІР

Хитрунець Іван Тхоряка —
Той, що більше всіх балака,
Той, що завом курника,
Хоч прив'язу до кілка.

Ганна голові правління
Вже сказала: — Залюбки
Я розлучниці Килині
Потрошила б всі шибки.

Відповів Денис Петрович:
— Це сурйозний інцидент.
Ну, ти ми громадську поміч
Подамо тобі в момент.

Лиш ізнову під калину
Твій гульбінь дремене,
Зачекай якусь хвилину,
А тоді поклич мене.

І колгоспниці сердито
Про Тхоряку вже бурчать:
— В обичайку посадити,
Хай висиджу курчат.

Молодиці та дівчата,
Годі в закутках бурчати,
А по-справжньому пора
Викрить хитрого «тхора»!

КІТ У ДИМАРІ

Рахівник Ілько Смеречка
Величенку мав сім'ю,
А проте плигав у гречку
І збирав квітки в гаю.

Із зашкряблало вгорі.
Ганна жалісно сказала:
— Мабуть, кіт у димарі.

Джигунам скажу, до речі:
— Притушіть у серпі жар,
Бо вилазить вам із печі
Доведеться у димар!

Розсудив Денис Петрович:
— Кіт годиться на хутро.
Подамо тварині поміч,
Нуте кожен за відро!

Мал. А. АРУТИОНЯНЦА

... У ряді колгоспів і радгоспів погано організовано зимівлю худоби, має місце зниження надобів молока і вгодованості худоби.

(з постанови грудневого Пленуму ЦК КП України).

— Не второпаю, де це вони роги поламали?
— Переїшли на самообслугування — силосні ями самі відкривають.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, мабуть, чув не раз оту пісню, де, між іншим, співася: «Постав хату з лободи, а в ніжку не веди». Тепер уяви собі, що цю хату ставитиме Сумська обласна будівельно-монтажна контора, якою керує т. Царик. Як на твою думку — коли буде готова ця примітивна споруда, якщо будівництвом, крім т. Царика, ще керуватимуть: виконроб т. Шепелько, технік т. Агееv, деяник т. Могилко і бригадир муллярів (без жодного мулляра в бригаді)?

Для орієнтування підкажемо тобі таку деталь. Фундамент під нашу хату (приміщення контори управління експлуатації осушувальних систем, відсотку 80 тисяч карбованців) вони укладали 175 робочих днів і закінчили ю році 1 грудня минулого року. А здати готове приміщення контори т. Царик зобов'язався 1 січня 1957 р. Цілком зрозуміло, що нічого він не здав та й навряд чи здасть через піврік.

Тепер тобі, Перче, ясно, за який час поставити хату т. Царик і його браві помічники, які вони один лише маленький фундамент із звичайного бутобетону укладають 175 днів?

С. СТРАШНИКОВ,
начальник управління експлуатації осушувальних систем.

м. Конотоп,
Сумської області.

ДОРОГА, МАЛОШАНОВНА...

Носять її, як правило, на руках. Коли ж її опускають на землю, вона припадає на ніжку і під власний акомпанемент починає танцювати...

Отака витончена артистична натура у кничкової шафи, яку зробила Лівівська мебльова фабрика № 5 тресту «Лівівмебельдерепром». Унікальна річ, — розівхлює свою продукцію директор фабрики Петро Крайний. — Циній немає!

Цілком ціни, то директор не зовсім точний: цину шафу має — понад 1000 карбованців. Заплатив таку круглену суму, покупець скоро переконується, що річ, яку він придбав і правді унікальна. Нічо в квартирі не дає про себе таємнин, як ця кничкова шафа. Вона весь час хитається, вісім низкою вклоняється, вдень і вночі рипить, скріпить і скаржиться на те, що під власною вагою ледве на ногах стоїть. Єдина книга, для якої ця шафа створена, це книга скарг.

«СПЕЦПІСАНИНА»

Молоді робітники Лутугинського будівельного управління (на Ворошиловградчині) написали своєму начальникові заяву, попросили видати їм спецодяг. Написали просто, коротко, бо гадали, що одержання спецодягу — діло просте й недовге.

Але у тому управлінні навіть прості діла робляться не просто. Почали там посыпати робітників із заявою з інстанції до інстанції, від столу до столу.

Спочатку перекреслив заяву резолюцією начальник будівельної дільниці Шаповалов, потім — начальник постачання Низькодуб, далі — заступник начальника будівельного управління Бережний, а там — старший інспектор по кадрах, і знов — черкнув через усю заяву заступник начальника управління... П'ятьма резолюціями вздовж і впоперек сполосували начальники постачальники заяву робітників. Але й це ще не все. Завідуючий складом не видав спецодягу, аж доки не було зібрано підписи всіх робітників, що писали заяву.

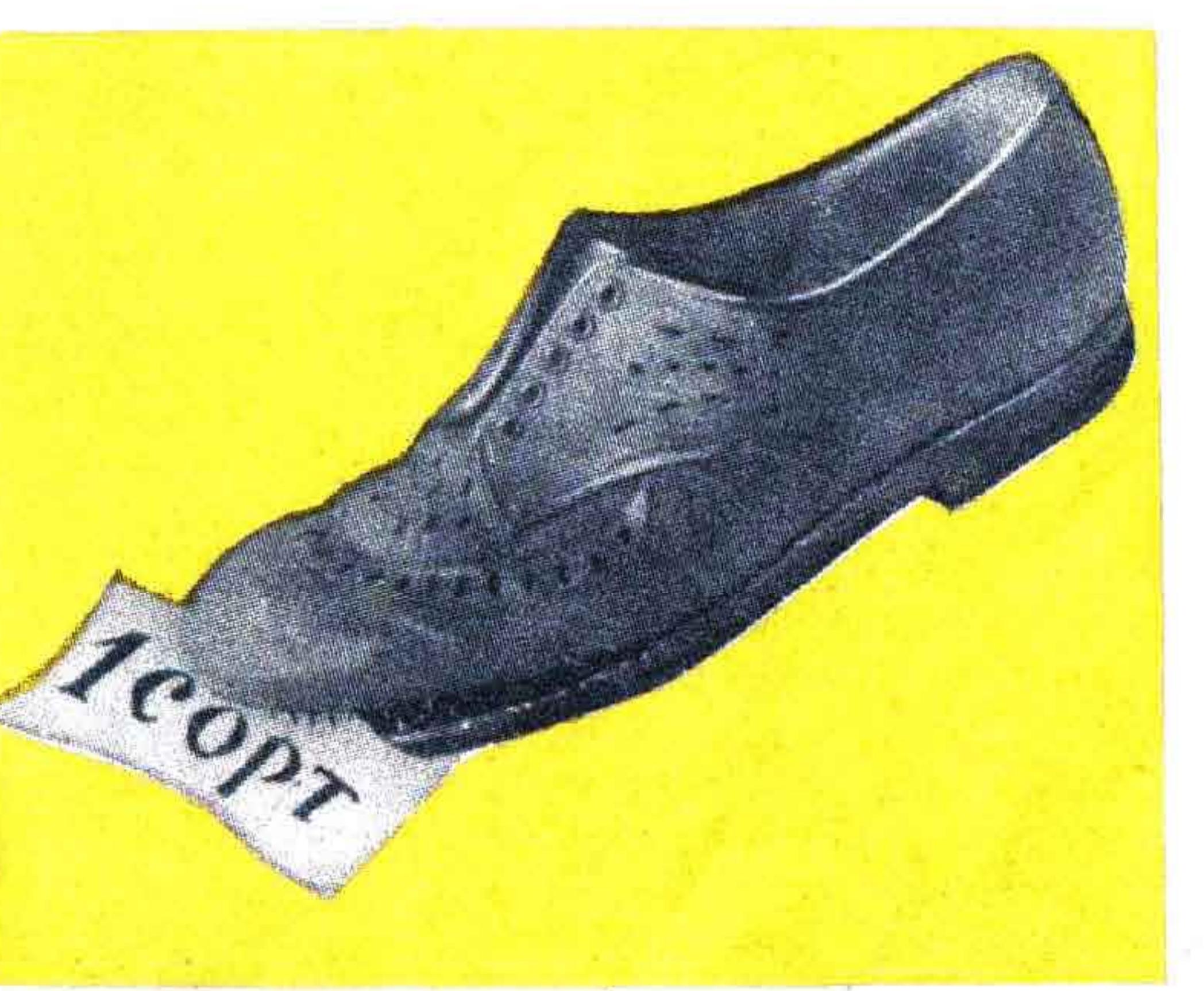
Чимало зібралось, як бачимо, в Лутугинському управлінні «спеців», що вміють гріти людям спини без усякого спецодягу.

Чи не забагато їх для одного управління?

Без слів.

Споживачі скаржаться на низку якість взуття виробництва ряду артілей промкооперації.

Фотомонтаж
Р. МАТУСЕВИЧА.

Міндсенті втрачає терпіння...

(УРИВОК З ПАМФЛЕТА «ОТЕЦЬ ТЬМИ І ПРИСНІ»)

Міндсенті — гаряча голова, він до самих кісток сповнений фанатичної ненависті до «еретиків», а ерессю для нього є все, що вороже старій Угорщині, Угорщині неприборканих феодалів та ошалілих прелатів. Він прямий нащадок, послідовник і наступник тих, хто в XVI сторіччі видав закон про спалення живцем всіх протестантів, хто за смажив на розжареному залізному кріслі ватажка селянських повстанців Юрія Дожу, а товаришів його нагодував м'ясом закатованого, хто з страхітливим жорстокістю розправлявся з вільними гайдуками Стефана Бочкай, хто во славу Габсбургів і папи залив Угорщину кров'ю повстанців Ракоці і Текеля. Зараз в розпоряджені кардинала немає трибуналу св. інквізиції, немає навіть жандармерії Хорті, ні еесесівців Салаши, але в його руках є ще інші засоби, є церква, є амвони, послання, відозви, є біблія, метафорами якої він спритно користується в боротьбі з народним урядом, є підвідомчий клір, є, нарешті, Ватикан, який поквапливо поширює по радіо антидержавні заклики Міндсенті.

Після проведення аграрної реформи і націоналізації важкої промисловості, примас Угорщини звертається до віруючих з розpacливим посланням: «Ми бачимо розп'ятим на хресті все, чим ми володіємо!»

Намагаючись викликати недовір'я мас до політики уряду, Йожеф Міндсенті грізно вигукує:

«За святим письмом, проклятий той, хто вірить у людей!»

В черговому посланні несамовитий кардинал наказує після кожної вечірньої молитви дзвонити в дзвони за «спасіння» спімаків на гарячому діячів реакційного підпілля і агентів іноземних розвідок, а католиків закликає молитися в цей час за вищенаезваних «угорців, що знemагають у тюрмах...»

Після націоналізації католицьких шкіл примас остаточно виходить з себе: від імені угорського єпископату він надсилає патетичне звернення до всіх єпископів світу, в якому чується заклик до хрестового походу проти народно-демократичної Угорщини. Примас, що з нетерпінням чекає інтервентів, заявляє:

«Якщо Угорщина стане комуністичною країною, то можна прямо сказати, що свободу майже цілої Європи буде скомпрометовано...»

Його святість, розуміється, в захопленні від свого кардинала. З-під папської руки виходять усе нові і нові листи, адресовані до угорського поборника католицизму, але призначенні для угорського народу. Вони передаються тут же по ватіканському радіо, а Міндсенті розсилає їх текст всім парафіям для зачитання з амвонів.

В грудні 1945 року, коли вже остаточно назріло питання про проголошення Угорщини республікою, кардинал звертається до уряду з листом, написаним в ультимативному тоні:

«До моого відома дійшло, що Національні Збори в найближчому майбутньому мають намір поставити на порядок денний конституційні реформи, серед них закон про проголошення республіки. Якщо це відповідає дійсності, то, користуючись державним правом угорських кардиналів, яке існувало протягом 900 років, я заявлюю протест».

Таким владним тоном розмовляли колись абсолютні монархи з с в о і міністрами. В 1945 році католицький кардинал Йожеф Міндсенті намагався розмовляти так само з народним урядом. Що це — зазнайство? Манія величі?

Ні те, ні друге. Кардинал Міндсенті, примас Угорщини, архієпископ Естергомський і прочая, і прочая говорив тут не тільки від свого власного імені, від імені «скривдженого» реформою власника 825 тисяч хольдів землі. Його устами говорила вчоращення Угорщина, Угорщина пихатих, буйних феодалів, звичливих на кістках і крові угорського та інших народів будувати свою сумнівну славу і своє безсумнівне багатство.

У червні 1947 року Міндсенті заявляє про своє бажання виїхати в Канаду, де має відбудуться урочисті свята в честь діви Марії. Кардинал виїжджає за океан, однак його архікатолицьке серце б'ється не так для діви Марії, як для вдови екс-імператора Австрії і екс-короля Угорщини—Зіти. Він злигується з колишнім духівником Карла Габсбурга, нью-йоркським священиком Паоло Жамбокі, і той влаштовує йому зустріч з честолюбною Зітою. Довга розмова закінчилася обопільним благословенням.

Кілька днів по тому, в одному з монастирів біля Чікаго, Міндсенті зустрічається з її сином Отто. Габсбург запевняє кардинала, що загострення відносин між великими державами незабаром при-

зведе до війни і що після її закінчення відповідальні кола США з радістю привітали б відновлення Габсбурзької монархії. Між Отто й Міндсенті немає найменшого розходження в думках: війна, тільки війна зможе здійснити їх плани.

Кардинал доповідає Габсбургові про свої «досягнення». З метою об'єднання монархічних сил Угорщини він вирішив перетворити «Католицький народний союз» у масову монархічну організацію. Крім того, він встиг уже створити законспіровані легітимістські групи, що діють у лоні різних партій. Архієпископ Естергомський запевняє Габсбурга, що «легітимісти в Угорщині будуть об'єднуватись і організовуватись, поки не досягнуть своєї мети...»

Кардинал розчулено прощається. Габсбург бажає йому успіху. Міндсенті поспішає, його ждуть ще дві, не менш важливі розмови. Він звітує кардиналові Спеллману про результати бесіди з Отто Габсбургом, а напередодні виїзду з Нью-Йорка зустрічається з емігрантом-фашистом Тібором Екгардтом і доручає йому об'єднати американських угорців навколо особи Габсбурга. Екгардт жваво потакує. Він також легітиміст і вже чимало зробив для відновлення угорської монархії.

I ось Міндсенті знову на угорській землі. Наслухавши кардинальських розповідей, монархістський діяч Бараняї готове проект заходів для відновлення монархії й навіть складає список міністрів, які засядуть в уряді після обіцянки кардиналом окупації Угорщини англоамериканцями... Архієпископ Естергомський урочисто затверджує цей проект майбутнього кабінету.

Сам він також пише проекти. У знайденій серед його секретних паперів папці «Земельна реформа» він має картину майбутньої, монархічної Угорщини, точніше кажучи, угорського села. Він пропонує відібрати у селян землю і віддати її куркулям та поміщикам, власникам 500—2000 хольдів...

Поглинуті заходами для прискорення війни й відновлення монархії, Міндсенті знаходить ще час для спекуляції валютою і для шпигунства. Інформації приймає від нього сам посланник США в Будапешті Артур Шенфельд, який посилає копії кардинальських листів прямо до Вашингтона, у державний департамент. Про це містер Шенфельд досить одверто говорить у листі від 27 грудня 1946 року, переданому таємним шляхом кардиналові:

«Я підтверджую одержання Вашого листа від 16 грудня, в якому Ви наводите загальні спостереження політичного характеру про Угорщину в нинішньому її становищі. Копії цих листів були надіслані в державний департамент... Мені хотілося б скористатися з нагоди, щоб запевнити Ваше преосвященство, що я й надалі з радістю прийматиму Ваші зауваження в усіх питаннях, на які Ви хочете звернути мою увагу».

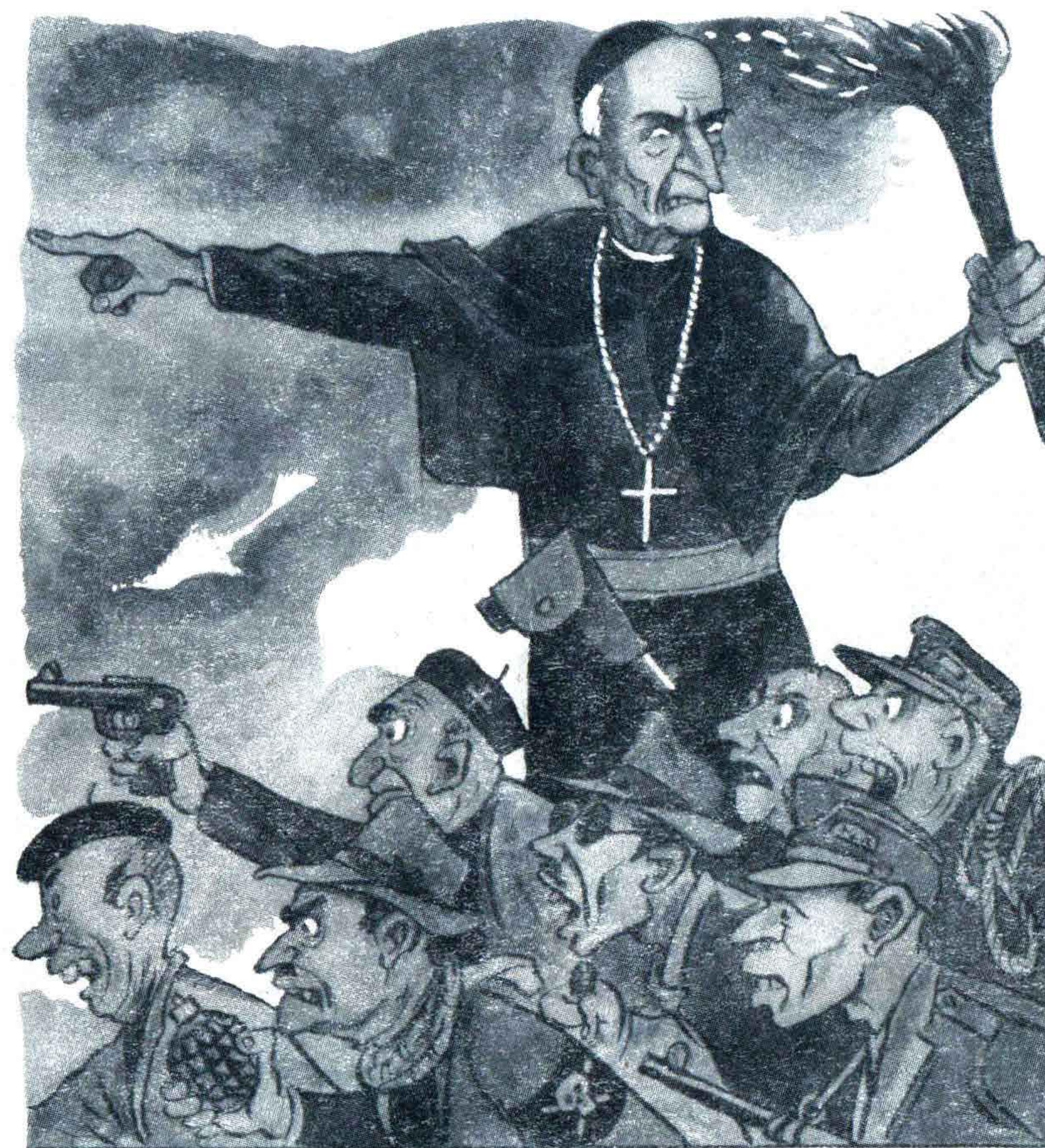
Поступово Міндсенті втрачає терпіння: він натискає на американського посланника, вимагаючи прискорити війну шляхом безпосереднього втручання США у внутрішні справи Угорщини.

Коли угорський уряд звернувся до Вашингтона з просьбою повернути Угорщині вкрадену гітлерівцями історичну цінність — корону св. Стефана, Міндсенті пише лист новому посланникові США в Будапешті Чепіну:

«Моя просьба до Вас — клопотатися про термінове розпорядження Вашого високого уряду, щоб армія відправила й передала святу корону на зберігання його святої — папі римському, попередник якого в 1000 році подарував корону святому Стефанові. Це надзвичайно важливо для нашої нації, бо клопотання про її видачу і наступ (Міндсенті має на думці майбутній наступ американців на... Будапешт. — Я. Г.) могли б катастрофічно вплинути на долю святої корони».

Примас Угорщини перебрав міру, його було заарештовано. Під час обшуку Естергомського палацу в підвальї було знайдено секретний архів архієпископа, що доводить його шпигунство, спекуляцію іноземною валютою і підготовку легітимістського перевороту. Нитки змови снуються з Естергома за океан, до кабінетів панів Едгара Гувера і Тібора Екгардта, а також до гніздечка, яке скублив у Буенос-Айресі преображенний прелат Ференц Люттор. Протегували змові кардинал Спеллман і улюблений кардинал Вашингтона Отто Габсбург...

Тягар злочинів Міндсенті був такий великий, що пихатий кардинал зігнувся під ним, і на процесі, перед лицем розтрощувальних документів, він був змушений визнати свою вину.

Павло ГЛАЗОВИЙ

У ПОПА БУЛА СОБАКА...

(Ж А Р Т)

Всі знають жартівливу пісеньку:
«У попа була собака,
Він її любив.
Вона з'їла шматок сала,—
Він її убив...»

Ось як вона, ця пісенька, могла б прозвучати, на думку автора, в інтерпретації декого з наших сатириків і теоретиків сатири...

Степан ОЛІНИК

ОТАКІ В ПОПА ДІЛА!

Лиш зібрався вечерти піп,
Як втягають собаку до хати.
— З'їла, — кажуть, — все сало і хліб,
Приготуйтесь, мовляв, убивати.—
Піп собаку потяг за село,
В Чалаприндову гречку, до лісу.
(Це в селі Роксоляни було).
Вбив собаку — і ну її к бісу!

Дмитро БІЛОУС

РОЗГНІВАНИЙ ПІП

Жив на світі піп-кривляка,
Релігійний працівник.
У попа була собака,
Він до неї дуже звін.
Та собака сало з'їла,
Та й виляла ще хвостом.
Крикнув піп осатаніло
І убив її хрестом.

Петро СЛІПЧУК

ПІП ТА СОБАКА (БАЙКА)

Колись десь якось Піп один купив
Собі Собаку на базарі
І в дружбі з нею жив,
Так би мовити, в парі.
Та раптом та Собака у Попа украдла
Сала шмат великий,
А Піп у спину її загнав від злости
ніж...

Мораль проста. Її я так би виклав:
Без хліба сала ти не їж!

Юрій БУРЛЯЙ

ОБРАЗ СОБАКИ В СУЧASNІЙ САТИРИ (УРИВОК)

...Коли ми читаємо близкучий антирелігійний памфлет «Отакі в попа діла!», перед нами постає дореволюційне село. Ми бачимо в селі церкву, біля церкви — критий бляхую попівський будинок, а в будинку — попа. Уже з перших рядків ми дізнаємося про те, що піп — занервільний, любить натоптати своє черево за чужий рахунок, але собаку, тільки за те, що вона з'їла маленький шматочок сала, він ладен проковтнути з кістками. Всі риси в попові — глибоко типові.

Підступний піп не вбиває собаку в своєму дворі, біля церкви, а тягне її в Чалаприндову гречку, тобто в чужу гречку: для нього його власні інтереси — вищі чиїх би то не було. на вітъ Чалаприндинових.

Мова попова глибоко індівідуалізована, хоча він і не вимовляє жодного слова.

Образ собаки вийшов ще опуклішим. Незважаючи на те, що піп собаку вбив, вона перед нами стоїть, як жива. Вона так чітко окреслена, що, здається, ми могли б доторкнутися до неї, якби не боялися, що вона скопить нас зубами за руку...

ЗРОБЛЕНО В АРТІЛІ «СТУКГРЮКА БИЗ РУК»

Мал. ВЕ-ША

— При такій продукції можна спати спокійно.

ПЕТРА Федосійовича Гойденка колгоспники обрали головою Лозно-Олександровської артілі ім. Калініна (на Ворошиловградщині).

Оглянув Петро Федосійович артільне господарство і побачив, що його попередник господарював без належного розмаху.

Не сподобалось Гойденкові, що попередник мав тільки дві пари виїзних коней, а типового корівника не збудував. Про людей не дбав — у вдів-колгоспниць хати абичим та абияк укриті.

— Так діло не піде! — сказав Гойденко на колгоспних зборах. — Почнемо корівник будувати і хати укривати. Вантажну автомашину купимо. На все держава нам позику дає.

Узяв Гойденко в банку позику на вантажну автомашину — 21 тисячу карбованців. І раптом люди побачили, як ті гроші обернулися... новенькою близкучою «Победою»...

Та працівники Сільгоспбанку, довідавшись, що гроші пішли не на ту машину, примусили Петра Федосійовича позику повернути.

Повернув Гойденко гроші, а потім сам повернувся і позичив знову ту ж суму, але вже на будівництво корівника.

І почали будувати корівник. Типовий. Тільки чомусь у двох місцях. І матеріали у двох місцях возили, і бригада будівельна у двох місцях працювала.

Придивилось правління, аж

на одному місці такий хороший домочок-особнячок для голови колгоспу виріс... А в другому щось із фундаменту виросло, а до корівника не доросло.

Заходився Гойденко й хати ретельно вкривати. Правда, він чомусь у першу чергу двом майстрям - покрівельникам по добрячій гарбі просяної соломи дав, хоч вони й не колгоспники.

Тепер у них солома є, а колгоспниця Мотря Письменна, який ці майстри мали хату вкривати, і досі їх жде не діждеться.

Кажуть, що колгоспники на зборах дуже критикували Гойденка.

Та й що з того?!

Гойденко не з тих, щоб зборів слухати. Він «Победою» їздить і ні на збори, ні на правління, ні на Статут сільськогосподарської артілі не зважає.

Хазяює з таким розмахом, що колгоспне добро далеко розлітається на всі боки.

О. ПОЛІЩУК.

Мал. К. АГНІТА

Досі бувають випадки, коли людям, що скомпрометували себе на роботі, видають позитивні характеристики.

Не поможет бабій кадило, коли бабу сказило.

Мал. О. ШТЕМБЕРА.

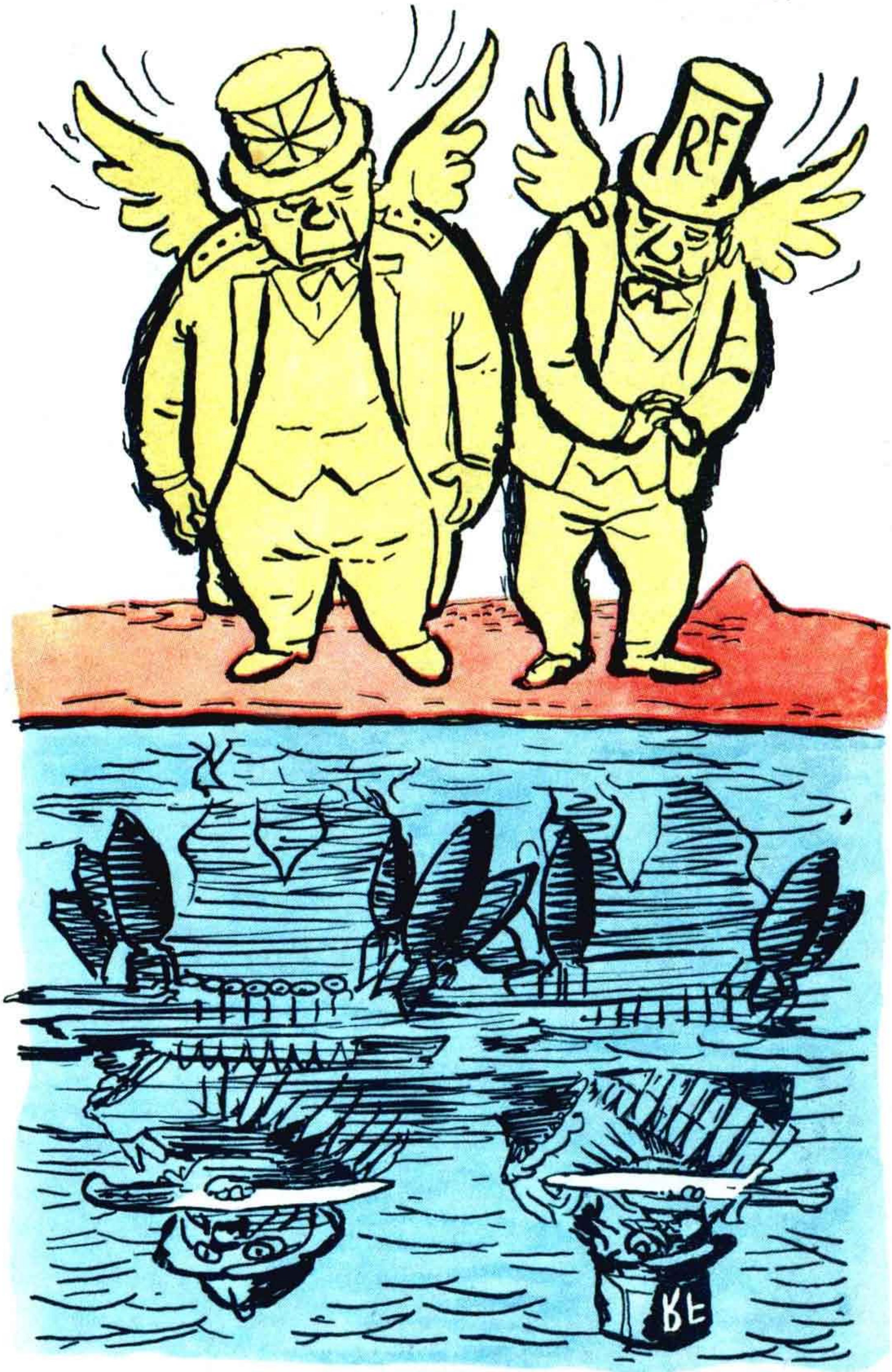

Делегат Куби в ООНі: — Ми маємо
вірогідні дані про події в Угорщині.

(«Дикобраз» — Прага).

МИРОЛЮБЦІ...

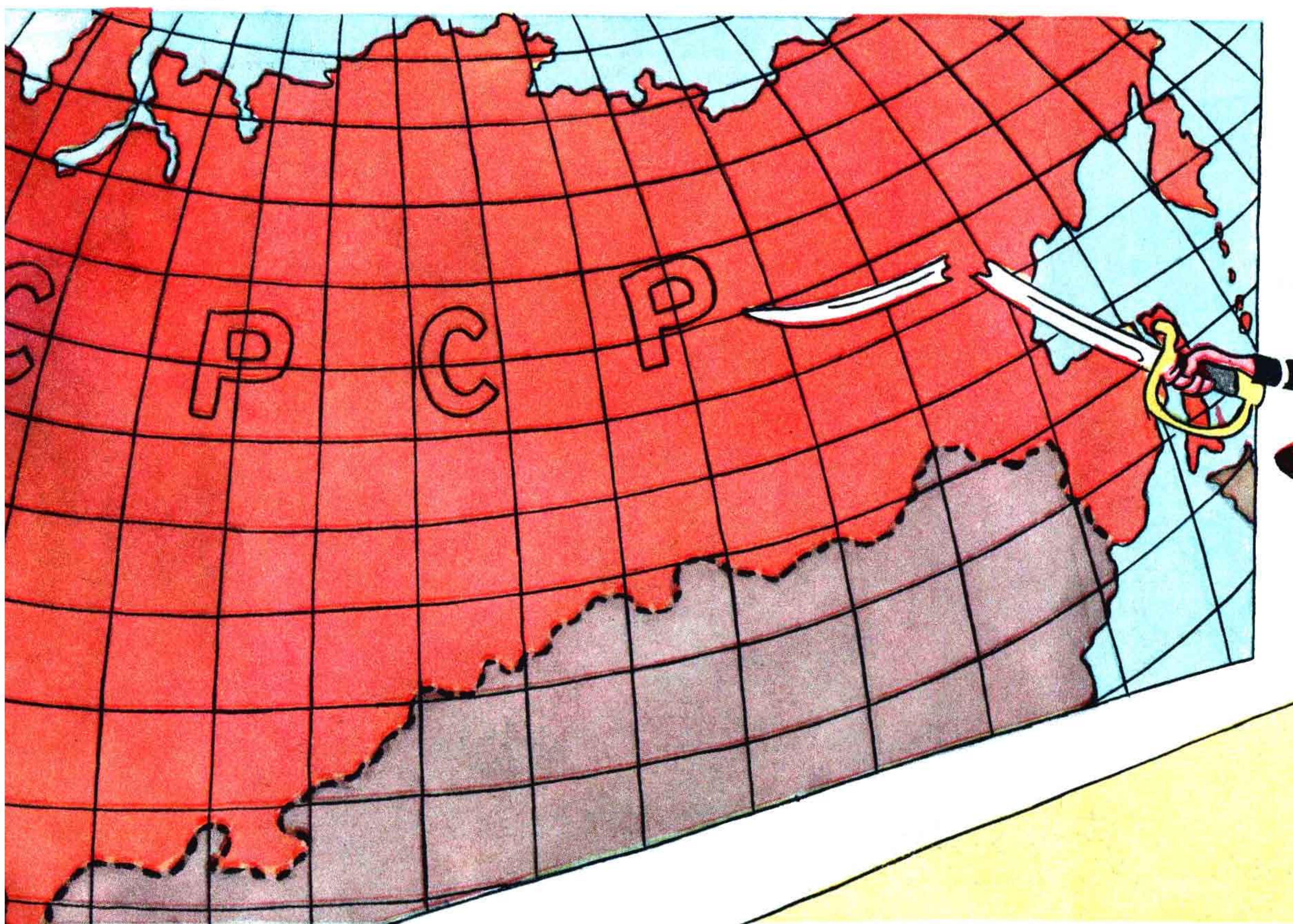
Мал. КАРАНДАША

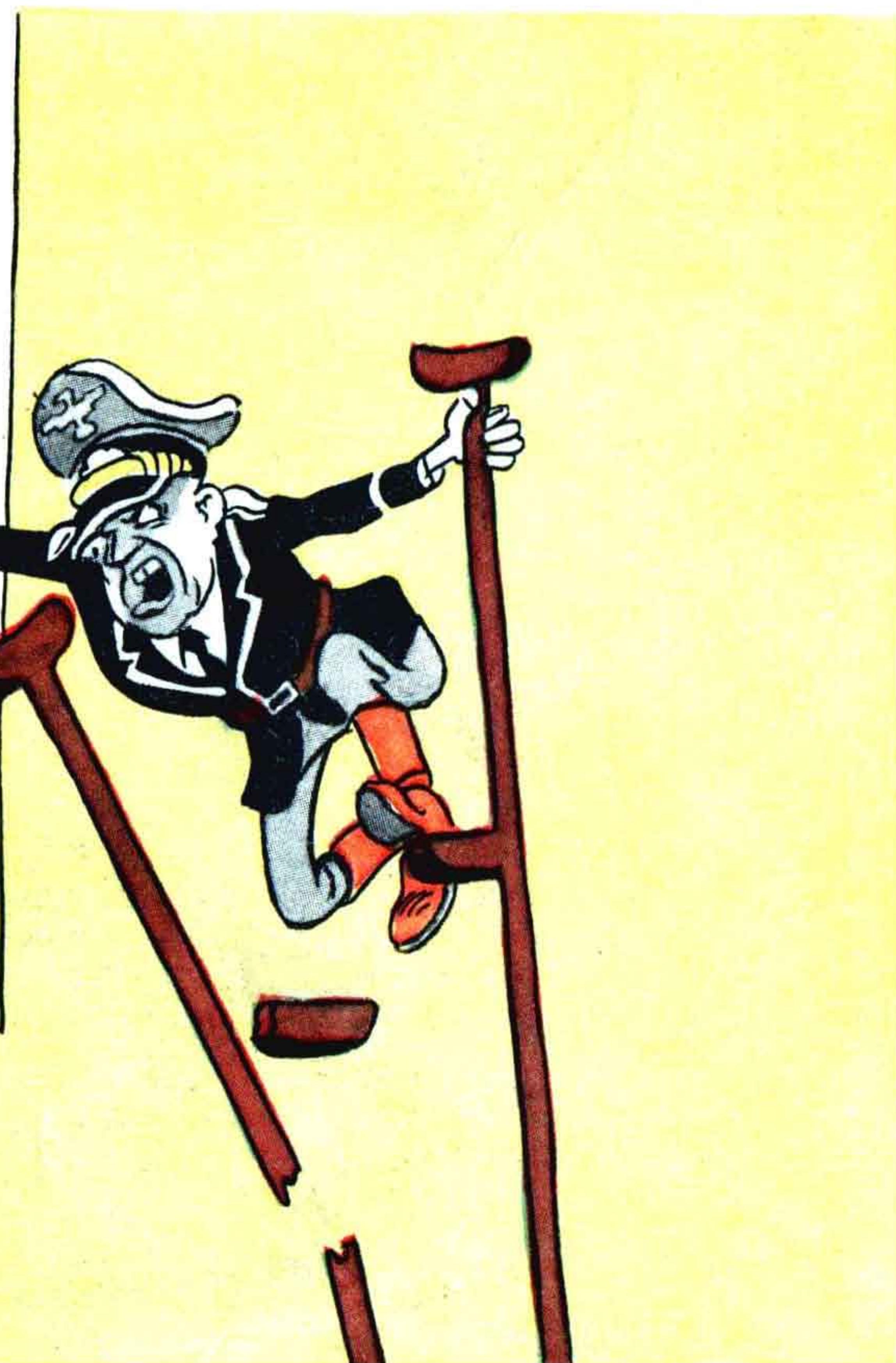
...та їх відбиток у водах Нілу.

(«Стрішель» — Софія).

Мал. К. АГНІТА

Боннський міністр оборони Штраус закликає
«стерти СРСР з географічної карти».

БОННапартик.

Чи є стільці чи нема?

Є у Дашківцях (Віньковецький район, Хмельницької області) і клуб гарний, і гуртки художньої самодіяльності хороши, і духовий оркестр непоганий. А от сидіти в клубі ні на чому... Тобто не можна сказати, що зовсім ні на чому. Клуб має 20 тисяч карбованців на придбання стільців. Отже, стільці, як бачите, є. Вони вже в кишені!

У кишені, скажете ви, це ще не в залі.
Хай буде так.

Тоді до цих 20 тисяч карбованців додайте ще листа заступника начальника Головпостачу Міністерства культури УРСР т. Чугая від 29 листопада 1955 року за № 8-44-9248. А в тому листі написано, що Дашківецькому клубові зааряджено через Хмельницький облкультремпостач цільовим призначенням із Львова 300 стільців на суму 20 тисяч карбованців.

То як же тепер: є стільці чи нема?
Кажете — на папері?

Чому ж тільки на папері?

А нове розпорядження Головпостачу Міністерства культури УРСР, щоб облкультремпостач задоволив клуб стільцями із фонду 1956 р.?

А лист начальника Хмельницького облкультремпостачу т. Байди, де написано, що у вересні 1956 р. клуб одержить звичайні стільці при умові, що їх виготове Кам'янець-Подільська артіль?

А тепер є стільці чи нема?

Тепер, скажете ви, є. І львівські, і кам'янець-подільські — вже не на одному, а на трох папірцях.

Цілком слушно! І ми такої ж думки — стільці є. На трох папірцях: у середньому по 100 стільців на папірець.

А що в клубі сидіти ні на чому, то це вже деталь, дрібниця, до якої Головпостачеві Міністерства культури УРСР нема ніякого діла.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, здається, збираєш народну творчість. То запиши, будь ласка, чашу, складену учнями нашої школи:

Ой, спитайте дядю Квашу,
Чи закінчить школу нашу.

Навряд чи зрозумієш ти, про якого дядю співається у частушці. Тому поясню: співається тут про товариша Квашу — начальника будівельного управління, яке будувало приміщення середньої школи № 3 у місті Верхньому.

Здало управління школу з багатьма недоробками. Керівники управління обіцяли недоробки усунути. А потім самі «усунули» від школи, тільки зуби замовляють та заспокоюють, — наче в піжмурки з нашими дітьми вирішили погратися.

Ой, спитай, Перче, дядю Квашу,
Коли закінчить школу нашу!

З. МИКОЛЕНКО.

Ворошиловградська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (348) (на українському языку).

Підписано до друку 3.1. 1957 р.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01404.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 5932. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ВІРНА ПРИКМЕТА

Мал. Л. БОЙКА

— Знову в сусідньому селищі баня не праює.

Хмойка

Громадянин М. з міста Острополя, Хмельницької області, недавно **ЗНАЙШОВ У БУХАНЦІ ХЛІБА** дрібну монету і того ж дня повернув її власникові — завідующему пекарнею Степану Ларіоновичу Юзюку. Як повідомив т. Юзюк, це — не перший благородний вчинок: протягом останніх днів споживачі повернули пекарні кілька пачок цигарок та багато інших цінностей, знайдених у хлібі.

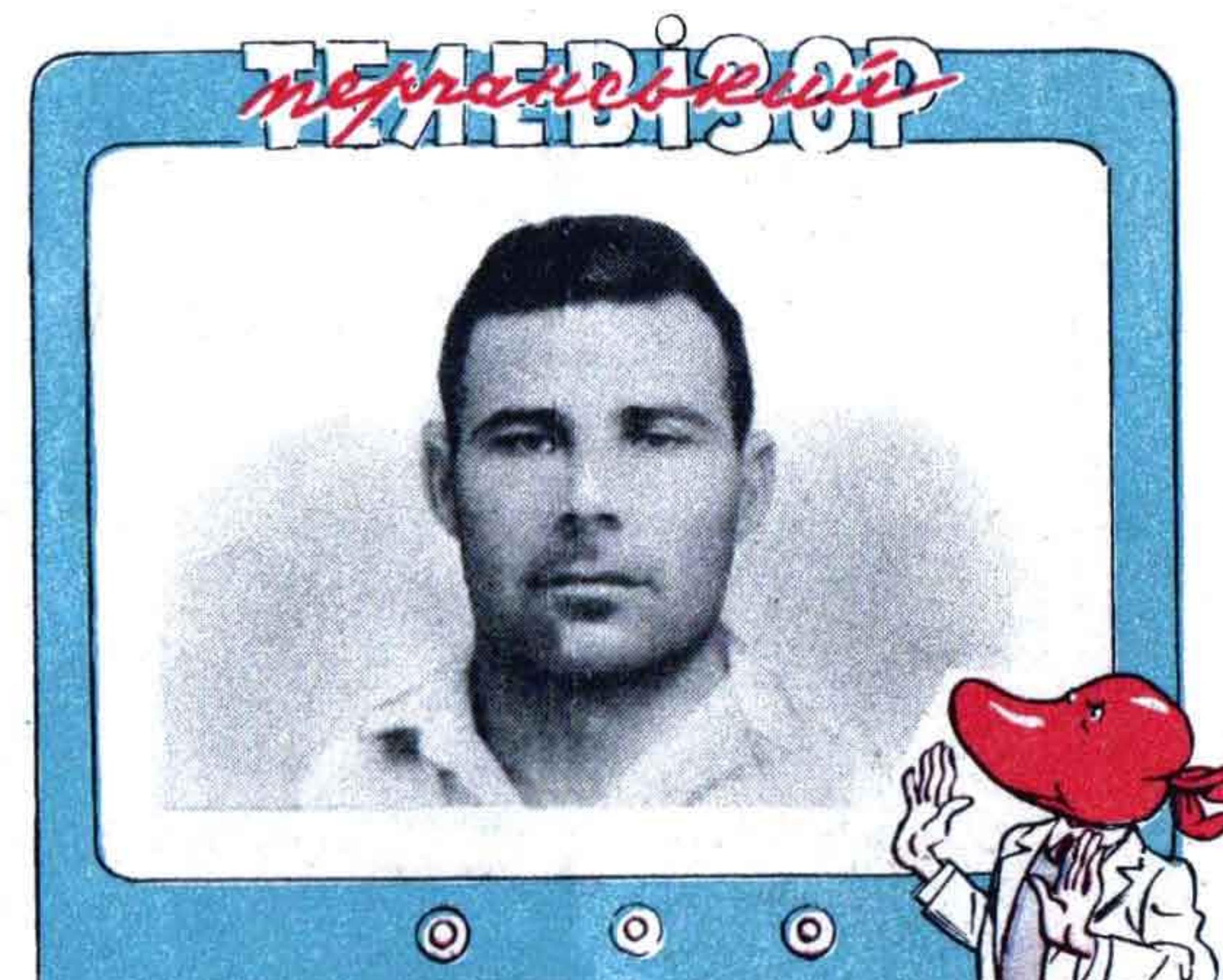
ще навесні 1956 року Житомирською монтажною конторою тресту «Укрмехгідробуд».

* * *

Працівники Семенастівської МТС (Рівненський район, Кіровоградської області) готовуються **ВІДЗНАЧИТИ ДРУГІ РОКОВИНИ** перебування на Білоцерківському заводі ім. 1 Травня машини ГАЗ-51, зданої туди на ремонт. До участі в святі запрошено директора заводу т. Курганського.

* * *

Відбулися **ЗМАГАННЯ З БІГУ** між запорізьким трамваем, черепахою і слімаком. Першість завоювала черепаха, слідом за нею фінішував слімак. Про трамвай поки що ніяких даних не одержано.

Першу свою телепередачу в 1957 році Перець веде з Кам'янки на Черкащині.

Прошу познайомитись з нашим клієнтом номер один. Виступає Григорій Іванович Іщенко. Серед кам'янських джигунів Григорій Іванович знаменитий тим, що без міри любить і дівоч, і молодичок. Він уже був одружений чотири рази. Тепер присягається в коханні «по гроб житні п'ятій».

Од першої дружини Григорій Іванович має дочку Ліду. Від другої — дочку Ольгу й сина Сашу. Від третьої — сина Володю й дочку Валентину і від четвертої — дочку Таню. Від дітей і від аліментів велюлюбний батечко тікає, як чорт від ладану. Одного разу забігув на кілька років аж до Мурманська. Зараз він знову джигує в Кам'янці.

Коли ж уже в Кам'янці піднесуть цьому джигунові гарбуза? Та такого, щоб він його «по гроб житні» не забув!

На цьому закінчуємо нашу передачу.
До наступного телебачення, товариш!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ Колгоспники Коростенського району поскаржились Переце на нездівільну роботу Ушомирської МТС.

Завідуючий сільгospвідділом Житомирського обкому КП України т. Закалюжний повідомив редакцію, що директора МТС Малишева з роботи знято.

★ Лісничий Глибоцького лісництва Маневицького лісгospу (Волинь) Чечило П. Г. зловживав своїм службовим становищем.


Прокурор Маневицького району т. Трохимчук повідомив, що наведені в листі факти повністю ствердилися. Чечила з роботи знято.

★ До редакції надійшов лист про те, що директор Звенигородського ринку (Черкаська область) Мисливець за порядком на ринку не слідкує, не провадить боротьби з спекулянтами.

Факти, наведені в листі, ствердилися. Директора ринку Мисливця з роботи знято.

★ Перець стало відомо, що у Харківському фармацевтичному інституті грубо порушувалася штатно-фінансова дисципліна.

Як повідомив секретар Харківського міськкому КП України т. Шевченко, за припущені порушення старшому бухгалтерові Кононенку оголошено догану, директорові інституту Борисюку — сувору догану з попередженням, а заступнику директора по адміністративно-господарській частині Педоренка з роботи знято й матеріали на нього передано слідчим органам.

— Чого він з глузду з'їхав?
— Професійна хвороба. Це інструктор по війні нервів при радіостанції «Вільна Європа».